

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/12/2016
Identifikačné číslo spisu:	9016898154
Dátum vydania rozhodnutia:	07.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9016898154.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ S., bytom S., 2/ W., bytom E., obaja zastúpení JUDr. Petrom Škerlíkom, advokátom so sídlom ul. J. Ľatliaka 2051/8, Dolný Kubín, proti žalovaným: 1/ O., bytom E., 2/ J., bytom E., obaja zastúpení JUDr. Vincentom Pribulom, advokátom sú sídlom ul. Športovcov 1174/2, Dolný Kubín, o uloženie povinnosti zdržať sa zásahov do vlastníckeho práva vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 7 C 8/2014, o dovolaní žalobcov, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. septembra 2015 sp. zn. 8 Co 49/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia sú povinní zaplatiť žalovaným náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dolný Kubín (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. novembra 2014 č. k. 7 C 8/2014-116 vo výroku I. zamietol žalobu žalobcov a vo výroku II. určil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení uviedol, že medzi vlastníckymi susediacimi nehnuteľnosťami vznikol spor ohľadom zvodu dažďovej vody žalovaných na pozemok žalobcov, ako aj ohľadom tienenia postavenou železnou konštrukciou pri oknách žalobcov na pozemku žalovaných. Súd prvej inštancie zhodnotil, keďže išlo o kolíziu dôsledkov vyplývajúcich z výkonu dvoch vlastníckych práv vlastníkov susediacich pozemkov, že vo vzťahu k alternatívnemu petitu, ktorým žalobcovia žiadali, aby súd uložil pozitívnu povinnosť konať žalovaným, je zrejmé aj vzhľadom na konštantnú judikatúru v susedských sporoch (viď R 45/1986), že žalobcovia sa môžu úspešne domáhať len vydania rozsudku, ktorým by bola žalovaným uložená povinnosť zdržať sa presne vymedzeného rušenia. Vzhľadom na umiestnenie predmetných nehnuteľností a skutočnosť, že tieto sú postavené takmer na hranici pozemkov, nebolo možné akceptovať petit žalobcov, že žalovaní sú povinní zdržať sa akéhokoľvek konania spôsobujúceho stekanie dažďovej vody zo strechy nehnuteľnosti na pozemok žalobcov. V tomto smere upozornil, že samotní žalobcovia mali odtok vody vyriešený rovnakým spôsobom a že išlo o také štandardné stavebné riešenie z minulosti, ktoré bolo obvyklé v danom mieste a čase a je obvyklé aj v súčasnosti. Súd zhodnotil, že žalobcovia nemôžu žiadať od žalovaných nákladnejšie riešenie zvodu

daždovej vody, pokiaľ sa im nepodarilo preukázať, že tento odtok bol nasmerovaný priamo na ich nehnuteľnosť. Súd v odôvodnení skonštatoval, že pokiaľ išlo o tienenie postavenou železnou konštrukciou, právo na nerušené užívanie nehnuteľnosti žalobcami sa dostalo do stretu s právom žalovaných na súkromie. Podľa jeho názoru na jednej strane išlo o veľmi neestetický výtvor žalovaných postavený za účelom zníženia výhľadu žalobkyne z okien smerujúcich do ich dvora, avšak na strane druhej v tomto smere súd uzavrel, že predmetná konštrukcia nebola účinnou, pokiaľ by jej účelom malo byť zníženie svetelnej pohody u žalobcov. Z uvedených dôvodov rozhodol tak, že žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 30. septembra 2015 sp. zn. 8 Co 49/2015 potvrdil ako vecne správny rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín z 5. novembra 2014 č. k. 7 C 8/2014-116, pričom rozhodol, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania preskúmal všetky rozhodujúce otázky a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom okresného súdu. Na zdôraznenie niektorých dôvodov svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia nepredložili žiaden dôkaz o vlnutí ich rodinného domu zapríčineného odtokom vody zo strechy garáže žalovaných. Rovnako tak vo vzťahu k tieneniu železnej konštrukcie žalobcovia nepredložili žiaden dôkaz na podporu svojich tvrdení a ani nenavrhli vykonať iné dôkazy, pričom súd nemal dôvod pochybovať o zisteniach súdu prvej inštancie na ohľadke na mieste samom. Odvolací súd vzhľadom na tieto skutočnosti uzavrel, že dokazovanie v danej veci bolo vykonané náležitým spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie s tým, že im súdy odňali možnosť konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (poznámka dovolacieho súdu: s účinnosťou od 1. januára 2015 § 237 ods. 1 O.s.p.; ďalej len „O.s.p.“) s poukazom na dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., a to v oboch štádiách súdneho konania. Podľa názoru dovolateľov sa v rámci konania na prvej inštancii súd nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobcov (týkajúcou sa železnej konštrukcie zhotovenej bez ohlásenia stavebnému úradu, znižujúcej bezpečnosť a svetelnosť nad mieru primeranú pomerom) a v rámci odvolacieho konania im súd okrem nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odňal možnosť konať tým, že nenariadil pojednávanie v súlade s § 214 ods. 1 písm. a/ a d/ O.s.p. Tieto nosné argumenty aj z pohľadu rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bližšie analyzovali na strane 4 až 7 podaného dovolania. Dôvodnosť svojho návrhu ďalej odvodzovali aj z ustanovení § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. V zmysle dovolacieho dôvodu, podľa ktorého je konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), opätovne namietali nepresvedčivé a neodôvodnené rozhodnutia súdov oboch inštancií, čo podľa ich názoru bolo dôsledkom nesprávneho postupu pri hodnotení dôkazov. Nesprávne právne posúdenie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) videli v nesprávnej aplikácii ustanovení § 126, § 127 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), keďže súdy neskúmali aj možnosť ochrany podľa § 126 ods. 1 OZ. Na záver z týchto dôvodov navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudky súdov oboch inštancií a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaní sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrili k predmetnému dovolaniu tak, že s názorom dovolateľov o prípustnosti dovolania nesúhlasia. Podľa ich názoru, v dovolacom konaní už nemožno prehodnocovať hodnotenie dôkazov. V ďalšej časti konštatovali, že je vecou úvahy odvolacieho súdu, aby zväžil potrebu prejednávania odvolania v prítomnosti strán konania, pričom z danej veci nevyplývala potreba doplnenia dokazovania. Vzhľadom na uvedené, navrhli, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol a konanie zastavil. Zároveň si uplatnili v prípade úspechu trovy konania z titulu poskytnutia právnej pomoci v celkovej výške 149, 16 €.

5. Dovolanie bolo podané 7. decembra 2015. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd

konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní, ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“, sp. zn. PL. ÚS 36/1995)].

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany zastúpené advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v tomto prípade najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťal. V tomto smere dovolací súd uvádza, že vzhľadom na to, že dovolaním je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený a nejde o rozsudok, ktorý by mal znaky uvedené v ustanovení § 238 O.s.p. bolo by dovolanie prípustné iba vtedy, ak by konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo malo niektorú z väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ uvedeného poriadku. Dovolatelia procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietali a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nebol významný subjektívny názor strany konania tvrdiacej, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim bolo, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

10. V dovolaní výslovne dovocatelia namietali existenciu vady uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., že im súd svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom spočívajúcom v nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení rozhodnutí súdov, ktoré sa nevysporiadali s ich uplatnenou argumentáciou. Rovnakú argumentáciu o nepreskúmateľnosti rozhodnutí spolu s tvrdeniami o nesprávnom postupe pri hodnotení dôkazov subsumovali aj pod dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., podľa ktorého bolo konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

11. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)], čo sa v danom prípade nepotvrdilo.

12. K námietke dovocatel'ov o nedostatočnom a neodôvodnenom rozhodnutí súdov je potrebné uviesť, že namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá ale prípustnosť dovolania nezakladala (viď R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 2/2016, ktorého právna veta znie

„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“; obsah spisu teda nedáva žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska - v dovolaní napadnutom rozhodnutí sú zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody.

13. Najvyšší súd už v minulosti konštatoval, že ak je niektoré rozhodnutie (prípadne) nepreskúmateľné, neznemožňuje sa tým účastníkovi konania uskutočňovať jemu patriace procesné oprávnenia; ani vtedy nezostával „procesne bezbranným“ (viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 1367/2015). Vo viacerých rozhodnutiach tiež uviedol, že ak bola strana konania presvedčená, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nedostatočne odôvodnené alebo preskúmateľné, má plne zachované právo namietať túto nesprávnosť v procesne prípustnom opravnom prostriedku (porovnaj rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 89/2011, 3 Cdo 145/2012, 3 Cdo 158/2012, 3 Cdo 648/2015, resp. 1 ECdo 10/2014).

14. Ústavný súd sa v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 „väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladalo vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

15. Za nedôvodnú považoval dovolací súd námietku žalobcov o odňatí ich možnosti konať pred odvolacím súdom tým, že odvolanie bolo prejednané bez nariadenia pojednávania. V zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, ak nešlo o niektorý z prípadov uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia, t. j. ak nešlo o prípad, kedy bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (táto okolnosť závisela od úvahy odvolacieho súdu), alebo ak súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo ak išlo o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania alebo ak to vyžadoval dôležitý verejný záujem.

16. V tomto smere dovolací súd upozorňuje najmä na tú skutočnosť, že nariadenie pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. záviselo od úvahy odvolacieho súdu, ktorý nariadil pojednávanie, ak to považoval vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu za potrebné. V zákone nebolo možné kauzisticky vypočítať všetky možné situácie, ktoré môžu v súdnej praxi nastať a práve naopak, tým, že sa ponechala otázka nariadenia pojednávania na rozhodnutí súdu, v porovnaní so striktnou normatívnou úpravou, takáto úprava bola v súlade s materiálnou stránkou právneho štátu. Ak by sa malo vykonať dokazovanie, bolo potrebné nariadiť pojednávanie a nebolo rozhodujúce, či išlo o zopakovanie dokazovania alebo o nové dokazovanie. Súviselo to s umožnením stranám konania sa vyjadriť k vykonanému dokazovaniu. Doposiaľ Európsky súd pre ľudské práva nejudikoval, čo je dôležitý verejný záujem a predmetné ustanovenie nechávalo odvolacím senátom voľnú úvahu, kedy nariaďa pojednávanie z dôvodu dôležitého verejného záujmu. Spravidla išlo o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku, sídliska atď. (bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. septembra 2010, sp. zn. 2 Cdo 45/2010). Pokiaľ odvolací súd nedostatočne zhodnotil dôležitosť verejného záujmu v prejednávanej veci a pojednávanie nenariadil, išlo o dovolací dôvod v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. V danej veci, keďže išlo o prípad susedského sporu týkajúci sa ochrany oprávnených záujmov dvoch vlastníkov predmetných nehnuteľností, je vzhľadom na uvedené zrejme, že nemohlo ísť o prípad dôležitého verejného záujmu.

17. Pretože v preskúmvanej veci nešlo o žiaden z prípadov vyplývajúcich z § 214 ods. 1 O.s.p. (odvolací súd nevykonával dôkazy a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem), odvolací súd bol oprávnený podľa odseku 2 tohto ustanovenia rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia pojednávania a týmto zákonným postupom neodňal žalobcom možnosť konať pred súdom.

18. Pokiaľ dovolatelia v dovolaní uplatnili dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., nebol dovolací súd, vzhľadom na to, že dovolanie nie je prípustné, oprávnený tieto dovolacie dôvody

preskúmať.

19. Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú musel dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nebola v dovolaní namietaná, bola procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladala zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom bola vecná nesprávnosť, ktorej základom bolo porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy bola síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý bolo možné uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladala. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nešlo o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

20. Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení namietaných dovolateľmi, prípadne aj nesprávne vyhodnotenie dôkazov, mohlo prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale mohla strana konania úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladala. Z uvedeného vyplýva, že aj v prípade nesprávneho postupu súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nešlo o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania (a zároveň aj prípustnosť dovolania) v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

21. Na záver je treba vysvetliť k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších inštancií bol relevantný dovolací dôvod, ktorým bolo možné odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších inštancií ale nezakladalo prípustnosť dovolania (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nešlo totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

22. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcov, ktoré bolo podľa právnej úpravy účinné do 30. júna 2016 procesne neprípustné, nevyvolalo účinok umožňujúci uskutočnenie meritorneho dovolacieho prieskumu, ktorý by zostal zachovaný aj po tomto dni (§ 470 ods. 2 CSP). Najvyšší súd preto dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

23. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.